

саніе на Старо-Българскій языкъ около половинѣ-тъ на девятый вѣкъ. Всякой ся показва народенъ, нѣ малкома има, що сѣ такыва. Само-то съгласіе, кое-то е една добродѣтель, поставя общества-та благополучны. Кой е посиленъ отъ Бога? Негово-то всемогъщество е безкрайно, и никой не може го постигнѣ. Дайте ми вашѣ-тъ книгѣ за да ѣ прочетѣ.

ГЛАВА ПЯТА.

За Глагола.

79.—*Що е глаголъ?*

Всяка рѣчь, що показва дѣйствіе или състояніе на нѣкое лице или на нѣкое нѣщо, зѣве ся *глаголъ*; като: *азъ четѣ, ты пишешъ, той съди, огнь-тъ гори*. Тукъ рѣчи-ты: *четѣ пишешъ, съди, гори* сѣ глаголи, защо-то *четѣ* показва що правѣ *азъ, пишешъ*—що правѣ *ты, съди*—що прави *той, гори*—що прави *огнь-тъ*.

80.—*Какъ може ся позна, че една*